

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 23/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. januára 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. P., zastúpeného advokátom JUDr. Milošom Cimrákom, Advokátska kancelária JUDr. CIMRÁK, s. r. o., Štefánikova 7, Nitra, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 So/53/2012 zo 17. júla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. októbra 2013 doručená sťažnosť M. P. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „navrhovateľ“), v ktorej namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 So/53/2012 zo 17. júla 2013.

2. Sťažovateľ je v procesnom postavení navrhovateľa v súdnom spore (konaní) proti odporkyňi Sociálnej poisťovni – ústrediu, Bratislava (ďalej len „odporkyňa“) o preskúmanie rozhodnutia odporkyne č. 4590-11/2011-BA z 30. septembra 2011 o úrazovej rente. Odporkyňa predmetným rozhodnutím stanovila sťažovateľovi úrazovú rentu od 1. novembra 2005 sumou 76,15 € mesačne a od 1. januára 2011 celkovou sumou 101,20 € mesačne. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ 31. októbra 2011 opravný prostriedok, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 23 Sp/40/2011 zo 14. mája 2012 tak, že „rozhodnutie odporkyne... zo dňa 30. 9. 2011“ potvrdil. Rozhodnutie krajského súdu napadol sťažovateľ odvolaním z 27. júna 2012. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 10 So/53/2012 zo 17. júla 2013 rozsudok krajského súdu zo 14. mája 2012 potvrdil.

3. Predmetom súdneho sporu bolo preskúmanie označeného rozhodnutia odporkyne, najmä jej postupu pri výpočte (stanovení výšky) úrazovej renty podľa príslušných ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“) v znení aktuálnom v čase rozhodovania, vyplácanej sťažovateľovi z titulu pracovného úrazu z 23. júla 1986 pôvodne ako náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti, ktorú mu nevyplácal zamestnávateľ, ale Slovenská poisťovňa, a. s., a jej právny nástupca Allianz – Slovenská poisťovňa, a. s., na základe zmluvného vzťahu medzi zamestnávateľom sťažovateľa a poisťovňou.

4. Sťažovateľ uviedol, že *«Sociálna poisťovňa síce priznala sťažovateľovi nárok na úrazovú rentu, avšak v sume v akej mu bola vyplácaná do 01. 11. 2005. Výšku úrazovej renty pritom Sociálna poisťovňa jednoznačne prevzala výlučne od komerčnej poisťovne a nie od zamestnávateľa, ktorého za týmto účelom ani raz nekontaktovala. Dikcia § 272 zákona o sociálnom poistení je pritom jasná a jednoznačná - Sociálna poisťovňa je*

zo zákona povinná od zamestnávateľa prevziať výplatu plnení vyplývajúcich zo zodpovednosti zamestnávateľa za škodu pri pracovnom úraze a chorobe z povolania (§ 272 používa pojem „preberá“ a nie môže prebrať), ktoré vznikli pred 26. novembrom 1993, čo bol aj prípad sťažovateľa, pričom je povinná poskytovať takéto plnenie v sume v akej patrila do 31. 12. 2003 so začiatkom výplaty počnúc dňom 01. 01. 2004.

Keďže Sociálna poisťovňa začala vyplácať sťažovateľovi úrazovú rentu od 01. 11. 2005 vo výške v akej mu bola vyplácaná k 01. 11. 2005, jej postup je v priamom rozpore s § 272 zákona o sociálnom poistení, napriek tomu ho okrem Krajského súdu v Nitre odobril taktiež Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku. Ani jeden zo súdov sa však vo svojom rozhodnutí nevysporiadal s podstatnou otázkou, a to na základe akého ustanovenia zákona o sociálnom poistení... bola Sociálna poisťovňa oprávnená vyplácať sťažovateľovi plnenie v inej výške a k inému dátumu ako ustanovuje § 272 zákona o sociálnom poistení...».

5. Podľa názoru sťažovateľa „Z vyššie uvedených skutočností (bod 4, pozn.) je zrejmé, že napadnutý rozsudok Najvyššieho súdu SR nenachádza oporu v zákone o sociálnom poistení... Takéto rozhodnutie Najvyššieho súdu je potrebné považovať za arbitrárne, keďže sa súd vôbec nezaoberal meritom veci, a to posúdením zákonnosti rozhodnutia Sociálnej poisťovne.“.

6. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva „na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy... a práva na spravodlivé súdne konanie... podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... rozhodnutím Najvyššieho súdu... sp. zn. 10 So 53/2012 zo dňa 17. 07. 2013“, zrušil predmetný rozsudok a priznal mu trovy právneho zastúpenia.

7. Ako dôkazový materiál sťažovateľ k sťažnosti pripojil rozhodnutie Sociálnej poisťovne č. 4590-11/2011-BA z 30. septembra 2011; opravný prostriedok z 31. októbra 2011 proti tomuto rozhodnutiu; písomné oznámenie odporkyne o oprave rozhodnutia zo 6. decembra 2011; rozsudok krajského súdu č. k. 23 Sp/40/2011-23 zo 14. mája 2012; odvolanie sťažovateľa z 27. júna 2012; rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 10 So/53/2012 zo 17. júla 2013.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva

alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

11. Predmetom sťažovateľovej sťažnosti je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou a dohovorom postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 10 So/53/2012 zo 17. júla 2013 (body 1 a 6).

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde... Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

13. Zo sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru najmä v tom (body 4 a 5), že vo veci konajúce všeobecné súdy, najmä však najvyšší súd, nedostatočne vyhodnotili existujúci skutkový stav, nesprávne interpretovali a aplikovali najmä ustanovenie § 272 zákona o sociálnom poistení, v dôsledku čoho potom skutkový stav nesprávne právne posúdili a vyvodili nesprávne právne závery.

14. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym

orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či tieto rozhodnutia, resp. v nich vyslovené závery sú alebo nie sú v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave.

15. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré im predchádzali, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

16. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 10 So/53/2012 zo 17. júla 2013 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru). V súvislosti s tým ústavný súd poznamenáva, že (podľa svojej konštantnej judikatúry) nemá zásadné oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil.

17. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým na základe odvolania sťažovateľa potvrdil rozsudok krajského súdu č. k. 23 Sp/40/2011-23 zo 14. mája 2012, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní (administratívnom a aj súdnom) zisteného skutkového stavu a na neho nadväzujúcich právnych záverov. Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia po oboznámení podstaty prvostupňového rozsudku a odvolacej argumentácie sťažovateľa svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

«Najvyšší súd..., ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 O. s. p. a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny; preto ho po preskúmaní opodstatnenosti odvolacích dôvodov postupom podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 17. júla 2013 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli a internetovej stránke Najvyššieho súdu... (www.nsud.sk) najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. a 3 O. s. p.).

Podľa § 272 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity a náhrada za stratu na dôchodku, ktoré sa vyplácali k 31. decembru 2003, a nárok na ich výplatu trvá aj po tomto dni, sa považujú od 1. januára 2004 za úrazovú rentu, a to v sume, v akej patrili do 31. decembra 2003. Na zvyšovanie úrazovej renty platí § 82 primerane.

V prejednávanej veci odporkyňa svojím rozhodnutím č. 4590-11/2011-BA zo dňa 30. 09. 2011 priznala navrhovateľovi od 1. novembra 2005 nárok na úrazovú rentu v sume 76,15 Eur mesačne, postupne valorizovanú k 1. januáru 2011 na sumu 101,20 Eur mesačne. V odôvodnení rozhodnutia o. i. uviedla, že navrhovateľovi stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti (po pracovnom úraze, ktorý utrpel 23. júla 1986) až do 31. októbra 2005 vyplácala (namiesto zamestnávateľa z jeho zmluvného poistenia) poisťovňa Allianz -Slovenská poisťovňa, a. s., preto prevzala výplatu úrazovej renty dňom 1. novembra 2005. Tá na požiadanie odporkyni oznámila, že k 31. decembru 2003 bola navrhovateľovi poukazovaná zálohovo suma 2 700 Sk netto a po prepočte straty na zárobku na základe navrhovateľom predloženého potvrdenia o zárobku bola priemerná mesačná strata na zárobku vypočítaná v sume 1 959 Sk, ktorá bola po valorizácii v januári a júli 2005 zvýšená na 2 294 Sk/76,15 Eur.

Ako už uviedol najvyšší súd vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí sp. zn. 7 So/100/2009 zo dňa 30. júna 2010, na povinnosť odporkyne prevziať výplatu náhrady za stratu na zárobku od 1. januára 2004 ako úrazovú rentu nemôže mať vplyv skutočnosť, že dovtedy náhradu navrhovateľovi vyplácala za zamestnávateľa zmluvná poisťovňa, pretože z ust. § 272 ods. 1 zákona priamo vyplýva, že odporkyňa od 1. januára 2004 preberá

od zamestnávateľa výplatu plnení vyplývajúcich zo zodpovednosti zamestnávateľa za škodu pri pracovnom úraze a chorobe z povolania, ktoré vznikli pred 26. novembrom 1993, pričom bolo právne irelevantné, či dovtedy náhradu poskytoval priamo zamestnávateľ alebo komerčná poisťovňa na základe poisťovej zmluvy so zamestnávateľom.

Námietku navrhovateľa, že odporkyňa nemala prevziať výšku úrazovej renty od komerčnej poisťovne, ale mala vychádzať z údajov od bývalého zamestnávateľa, nepovažoval odvolací súd za opodstatnenú, pretože výpočet poskytnutý odporkyni poisťovňou vychádzal z potvrdenia o zárobku predloženého navrhovateľom a navrhovateľ ani neuviedol konkrétnu námietku voči ustálenej sume. Pokiaľ sa v § 272 ods. 3 zákona hovorí o „sume, v akej patrila do 31. decembra 2003“, je v danom prípade potrebné za túto sumu považovať sumu, v akej bola náhrada za stratu na zárobku vyplácaná, lebo výška náhrady, ktorá navrhovateľovi k 31. 12. 2003 po zdanení patrila, nebola medzi účastníkmi sporná a v súlade s § 260 ods. 1 zákona sa táto náhrada vypláca vo výške, ktorá patrila k 31. 12. 2003, aj po tomto dni. Navyše odporkyňa by ani nebola oprávnená rozhodovať o výške náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti, pretože na rozhodnutie o tom by bol v zmysle § 272 ods. 11 zákona príslušný všeobecný súd v občiansko-právnom konaní.

Je síce pravda, že odporkyňa mala prevziať výplatu úrazovej renty od 1. januára 2004, ale Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s. jej neodovzdala včas potrebné podklady, preto mohla navrhovateľovi priznať a vyplácať úrazovú rentu až od 1. novembra 2005. Navrhovateľ však v tejto súvislosti neutrpel žiadnu ujmu, keďže realizovaním výplaty úrazovej renty poisťovňou Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s. do uvedeného termínu bol jeho nárok na úrazovú rentu rovnako uspokojený.

Z uvedených dôvodov aj odvolací súd považoval rozhodnutie odporkyne za zákonné a preto odvolaním napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Nitre potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správne.»

18. Ústavný súd konštatuje, že po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu zo 17. júla 2013 (v spojení so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozsudku krajského súdu č. k. 23 Sp/40/2011-23 zo 14. mája 2013) nezistil, že by skutkové a právne závery boli v takom rozpore s vykonaným dokazovaním a s na vec sa

vzťahujúcou právnou úpravou, ktorý by mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku najvyššieho súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Naopak, ide o právne závery, ktoré sú podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnené a súladné s požiadavkami ústavnej ochrany vyplývajúcej z právnej úpravy základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

19. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na spravodlivé súdne konanie stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

20. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

21. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami uvedenými v odvolaní sťažovateľa (ktoré sú v zásade totožné s argumentáciou sťažovateľa v správnom konaní a aj v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporkyne z 30. septembra 2011) zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ (aj) v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo

účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu v správnom konaní a aj v konaní na prvostupňovom súde zisteného skutkového stavu. Ústavný súd preto nie je oprávnený ani povinný tieto závery (postupy a hodnotenia) nahradzovať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03, I. ÚS 384/2011) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

22. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné a namietaný rozsudok najvyššieho súdu je aj náležite odôvodnený. Ústavný súd považuje postup najvyššieho súdu pri preskúmaní rozhodnutia krajského súdu za legitímny a vylučujúci možné porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv, a preto sťažovateľovu sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú odmietol.

23. Po odmietnutí sťažovateľovej sťažnosti ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jeho ostatnými návrhmi, t. j. návrhom na zrušenie označeného rozhodnutia a priznaním mu náhrady trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2014